

آیت الله قرهی: مخلصین دائم در اضطراب، ناله و فغان هستند

مخلصین عالم تا لحظه آخر هیچ گاه نمی‌گویند ما مخلص شده‌ایم. بلکه دائم در اضطراب، ناله و فغان هستند.

مخلصین عالم تا لحظه آخر هیچ گاه نمی‌گویند ما مخلص شده‌ایم. بلکه دائم در اضطراب، ناله و فغان هستند.

به گزارش خبرگزاری مهر، متن درس اخلاق اخیر آیت الله قرهی برای علاقمندان در پی می‌آید؛

آن ابوالعرفا، آیت‌الله العظمی ادیب به یکی از آقایان گفته بود: عزیز دلم! فرزندم! من گاه که بعضی از مطالبی را که ذوالجلال و الاکرام مرحمت کرده بود مرور می‌کردم، باورم نمی‌شد این‌ها از زبان من جاری شده و بعد زار زار گریه می‌کردم که لطف تو چیست ولی من بنده نیستم، خدا! من که مخلص نشدم.

یک نکته بسیار مهم بیان می‌کنم که این را حتماً به عنوان کد مهم اخلاص به ذهنتان بسپارید و آن این است: مخلصین عالم تا لحظه آخر هیچ گاه نمی‌گویند: ما مخلص شده‌ایم. بلکه دائم در اضطراب، ناله و فغان هستند. هرچه لطف من ناحیه الله تبارک و تعالی می‌بیند که همه براساس اخلاص است - توجّه! توجّه! براساس اخلاص بودن نکته مهمی است - ولی خود هیچ‌گاه ولو به لحظه‌ای خود را مخلص نمی‌بینند.

فلذا دائم اشک می‌ریزند که ای کریم! ای رحیم! من شرمنده لطف توام. به بنده‌ای که گنهکار است، این‌گونه لطف می‌کنی. آن‌ها خود را گنهکار و خاطی می‌بینند. می‌گویند: ما آن‌گونه که باید در محضر تو بندگی کنیم، بندگی نکرده‌ایم. دل شب ناله می‌زنند، فغان می‌کنند، سر به سجده می‌گذارند و می‌گویند: خدا! بنده عاصی خود را ببخش، ما در بندگی تو اجحاف کرده‌ایم و کم گذاشته‌ایم.

این خصوصیت مخلصین عالم است که نه تنها طلبکار از پروردگار عالم نیستند، بلکه برعکس، دائم می‌گویند: خدا! ما راببخش. ما نتوانستیم بنده خوبی باشیم. ما شرمنده‌ایم، ما خجلیم. این‌گونه با خدای خود صحبت می‌کنند و ولو به لحظه‌ای طلبکار نیستند که هیچ، دائم احساس بدهکاری هم می‌کنند.

حق هم همین است؛ چون آن‌ها می‌دانند هرچه که هست، لطف اوست. اگر لطف او نبود، اگر محبت او نبود، اگر خودش دست انسان را نمی‌گرفت و در این راه نمی‌آورد، معلوم نبود انسان کجا باشد.